

KAPITOLA TŘETÍ

S Matthewem jsme na BUD/S připraveni být mohli, nebo jsme si to přinejmenším mysleli, leč BUD/S nebyl připraven na nás. Třída 205 dosud „neodpromovala“, takže nás ubytovali na druhé straně základny v kasárnách, jež poskytovaly přístřeší těm, kteří BUD/S sami ukončili nebo je vykopli. Tím pádem jsme se ocitli poblíž takzvané „Divize X“. Tito kluci šťastni nebyli. Jejich sny o členství u SEAL se rozplynuly. Místo zelené uniformy zaškolujících se nováčků nyní oblékali lacláče, obouvali těžké pracovní boty a den trávili sbíráním odpadků a vytíráním podlah. Žili v naprosté nejistotě a neznali místo svého budoucího působiště. S největší pravděpodobností končovali u flotily, u které strávili sběrem odpadků a vytíráním palub další čtyři roky. Byly to pochmurné vyhlídky a podle toho také vypadal jejich přístup, který stál za starou bačkoru. Chytrolínství je přesto neopouštělo.

Stačilo, abyste se kolem nich několik minut motali, a dozvěděli jste se, že za jejich žalostnou pozici mohou všichni, jen ne oni sami. Jako bych ty jejich žvásty slyšel: „Výcvik je navržen tak, aby tě k selhání přinutil, instruktoři jsou zlomyslní psychopati a já na tom budu lépe, když prostě ihned skončím, než mě ti debilové zničí a způsobí, že sám sebe ztrapním.“ Vzpomínám si, jak se kolem těchto bačkor shlukovali osmnáctiletí borci a doslova jim viseli na rtech. Navzdory selhání při výzvě zvládnout Fázi Jedna si udržovali svůj postoj expertů s vysvětlením pro všechno od patřičné pozice ve formaci k tomu, kam zajít o víkendech. Mladí týpci to považovali za slovo Boží. Soužití s těmito lidmi byl naprosto deprimující zážitek a já nepochybuji, že více než jeden

dobrý chlapík s výcvikem skončil jen kvůli negativitě, která z této Divize X vyzařovala. Dokonce měli i trička s jakousi pořouchlou narážkou na BUD/S. Místo orla, kotvy, pistole a trojzubce z insignie SEAL na vás z nich koukal krocan se zvoncem, mopem a doprovodný nápis: „BUD/S Divize X. Jediný snadný den byl každý den. Juchů.“ (Pozn. překl., odkaz na motto SEALů: Jediný snadný den byl včerejšek). Alespoň někdo si uchoval smysl pro humor.

Naštěstí pro Matthewa i mě nás po několika dnech přemístili do kasáren BUD/S, konkrétně do budovy 602, soustředěné přímo v srdci areálu BUD/S. Ze vzduchu se Coronado Island podobá obří spermii: dlouhý, zakřivený bičík připojený k hlavičce připomínající svým tvarem slzu. Základna SEAL se zase podobá velké pomlčce a najdete ji v místě, kde se bičík napojuje na hlavu vybíhající do zálivu směrem k San Diegu. Budova 602 stojí uprostřed oné pomlčky, vtěsnaná mezi SEAL Tým Jedna na jedné straně a SEAL Týmy Tři a Pět na straně druhé.

Nicméně i v našem novém podnájmu jsme s Matthewem stále tápali v naprosté nejistotě. Výcvik SEALů sestává ze tří fází. První, ta, v níž většina nováčků skončí nebo je vylejí, je částí fyzickou, jež končí po nechvalně známém Pekelném týdnu. Ve Fázi Dvě se potápíte a ve Fázi Tři se zabýváte pozemním bojem a demolicemi.

Před začátkem opravdového výcviku „šlapou“ všichni nově příchozí „vodu“ a vyčkávají v PTRR (Physical Training Rehabilitation and Remediation – rehabilitace a náprava po fyzickém výcviku). Tam také zamíří nováčci po „odsunutí“ z jedné ze tří fází a mají v ní příležitost vyléčit se ze svých zranění nebo se prostě udržet v kondici, zatímco čekají na připojení k další třídě, jakmile se ona třída dostane do fáze, z níž byl „student“ odsunut. Kluci jsou odsunováni z všemožných důvodů: zranění, příliš časté selhání ve zkoušce, celková podprůměrná výkonnost. Je to způsob, jakým udržet lidi poblíž během jejich zotavování ze zranění (rehabilitace) nebo zlepšování v jakékoli dovednosti, kterou postrádají (náprava). Není stanoven žádný limit, jak často může být rekrut odsunut, celé to závisí na vaší oblíbenosti u instruktorů.

Nové kluky, například mě a Matthewa, které dosud nezařadili do třídy – respektive „nezatřídili“ –, čekalo několik týdnů výcviku, který nás měl fyzicky i duševně připravit na vyčerpávající období Fáze Jedna. Výcvik byl rovněž příležitostí pro instruktory identifikovat ty, kteří se výcviku SEALů neměli nikdy zúčastnit ani s ním začít. Zaměřovali se na ně s velmi protivnou pozorností a zajišťovali, že se dále nedostanou.

Vzpomínám si, jak jsem poprvé uviděl instruktora z BUD/S na nějakého studenta zanevřít. RDC jsem ve výcvikovém táboře ještě už slyšel a myslel si, že je to zlé. Toto však byl jiný level. Tentokrát řádl jeden z vrchních námořních poddůstojníků-instruktorů, kteří byli v mých očích bohové, jenž zjistil, že si jeden kluk pouštěl líně pusy na špacír a vybral si k tomu právě BUD/S. Hlasitě žvanil o tom, jak si z humbuku kolem BUD/S nedělá hlavu, a prohlašoval, že se vůbec nebojí. Prošel armádním výcvikovým táborem a sám dokonce zastával funkci výcvikového seržanta. Věděl, co očekávat, a již prožil to nejhorší, co může armáda nabídnout.

Naneštěstí to byl náhodou Matthew. Okamžitě zjistil, že jeho předchozí zkušenosti v armádě jsou bezvýznamné. Tento chlapík s perfektním černým knírem – připomínajícím módní styl z osmdesátých let preferovaný žabími muži z útvaru UDT, předchůdci SEAL – se svým nosem téměř dotýkal Matthewova a pustil se do něho takovým způsobem, že vyděsil k smrti celou třídu. Slova tohoto vrchního námořního poddůstojníka si nevybavím, nicméně představte si ho jako devítisetlibrového grizzlyho a Matthewa jako týpka, který právě nakopal medvědici mládě. Nikdy nezapomenu na Matthewovo opakování slov: „Ano, veliteli, ano, veliteli, ne, veliteli...“ možná si cvrknl do kalhot. Já tedy rozhodně.

Brzy jsme zjistili, že tyto kartáče jsou spíše pravidlem než výjimkou. Instruktoři byli den co den hluční a po čertech nepřijemní. Rychle mi došlo, že absolutně *nejhorší* jsou výmluvy vycházející z úst nováčka. Tato skutečnost by se mohla zdát evidentní, i tak se však najdou nějakí zabeďnenci, kteří dokážou zdůvodnit všechno. Nejhorším možným způsobem si natlučou nos, a přitom se *nikdy* nepoučí. Já se naštěstí učil rychle.

Dokud jsem přijímal, že nemám nikdy pravdu a oni ji mají vždy, dalo se to vydržet. Kdykoli se mě instruktor zeptal, proč jsem udělal něco, co se mu očividně nelíbilo, odpovídal jsem: „Protože jsem idiot!“ Tou situací se nenervujete, necháte se sprdnout a žijete dále.

Když jsme zrovna pokorně nepřiznávali vinu předkládanou instruktorem, podstupovali jsme kondiční běhy a trávili hodiny v bazénu. Skutečné zářezy si šetřili na Fázi Jedna, první týden a den. My to však zatím nevěděli. Instruktoři v BUD/S rádi své studenty překvapují. V závěru cyklu PTRR jsme pouze museli úspěšně projít počátečním testem, který jsme podstoupili ve výcvikovém táboře: uplavat pět set yardů bez ploutví (ouško nebo prsa) za dvanáct a půl minuty, udělat osm shybů do plného natažení rukou, zvládnout čtyřicet dva dokonalých kliků, provést padesát bezvadných sedů lehů, uběhnout jeden a půl míle pod jedenáct a půl minuty ve vojenských botách. Mysleli byste si, že na to bude již každý připraven. Někteří kluci, například Matthew, však neuspěli.

To pro něho nebylo dobré. Byl jsem u toho, když se trápil s přitahy. Nejsou tak snadné, jak vypadají, děláte-li je patřičně čili do úplného natažení rukou a visu na žerdi, než se opět přitáhnete. Navíc plavání vás také stojí nějaké ty síly. I tak jich Matthew ve výcvikovém táboře zvládl šest a po několika týdnech tam strávených neměly představovat žádný problém. Tlak způsobený všemi těmi páry očí je překvapivě intenzivní, ale obvykle zvýší hladinu adrenalinu, a tím pádem i počet přitahů. Hlavní však bylo, že Matthew přestával věřit, že na to má, a v BUD/S není nic osudnějšího.

Matthew musel spolu s ostatními kluky, kteří selhali, předstoupit před „kontrolní komisi“. Většinu vykopli do divize X a odsoudili k životu strávenému úklidem latrín. Byli to podprůměrní jedinci, na které se instruktoři kvůli chabé výkonnosti bez ustání zaměřovali.

Komise jednala v zasedací místnosti hned vedle „drtiče“, asfaltobetonového nádvoří, na němž jsme tehdy náhodou cvičili. Nacházející se pod okny kanceláře velících důstojníků, je drtič místem navrženým tak, aby byly i nejnepatrnější chybičky nebo okamžik úsilí menšího než

maximálního bolestivě viditelné. Nemohl jsem si však pomoci a ovládla mě roztěkanost. Vrhla jsem na dveře letmé, nervózní pohledy a čekal na sklíčeného, zavrženého Matthewa a jeho skleslý příchod. K tomu však nedošlo. Sprintem vystřelil ze dveří a ihned zapadl do naší formace.

Později jsem se dozvěděl, že se vyslychající důstojník Matthewa zeptal: „Slyšíš zvuky toho cvičení, které se odehrává za dveřmi?“ „Ano, pane.“ „Běž se přidat ke své třídě.“

Stalo se to v pátek. Čekalo nás jakési ukončení PTRR zahrnující výměnu standardních pěticípých námořních čepic za přilby členů BUD/S, které budeme nosit buď v rámci celého výcviku, nebo dokud přežijeme. Víkend jsme strávili odpočinkem a barvením přileb. Pomocí šablon jsme na ně psali svá jména. Každá výcviková fáze vyžaduje novou barvu. Nejprve přilbu nabarvíte nazeleno, poté namodro pro Fázi Dvě a nakonec načerveno. Při každém přebarvování jsme věděli, že jsme dosáhli dalšího milníku. Já se dostal ke svému prvnímu a natíral svoji helmu zelenou barvou. Měl to být skvělý týden.

Alespoň jsem si to myslel. Ne že bych nevěděl, že Fáze Jedna bude náročnější než PTRR. Jednoduše jsem dospěl k závěru, že to nemůže být o moc horší. To jsem se však přepočítal.

* * *

V PONDĚLÍ RÁNO JSME SE PŘED ROZBŘESKEM SHROMÁŽDILI před budovou 602 ke spočítání všech přítomných. Každé třídě velí jeden důstojník, jemuž se ve vsudypřítomných zkratkách říká OIC (officer in charge) a který se účastní výcviku stejně jako zbytek nováčků. Naším OIC byl námořní poručík Mike, který kromě zdolávání všech překážek, jímž jsme čelili i my – důstojníkům se nedostává žádného výjimečného zacházení, řadoví instruktoři se na ně ve skutečnosti občas rádi zaměřují –, musel svoji BUD/S kariéru zahájit převzetím zodpovědnosti za asi dvě stě náctiletých kluků s prakticky žádnými zkušenostmi s armádou. Chudák poručík Mike: Náš projev pro něho musel být frustrující. Kluci měli

zpoždění, úplně chyběli nebo se nacházeli ve špatných skupinách. Počítání hlav bylo v nedohlednu. Onu frustraci jsme mu všichni mohli vyčíst z tváře. Nejenže se nám na našem prvním PT (physical training – fyzickém výcviku) chystali dát co proto, ani jsme se nedokázali řádně dostavit na nástup. Kdybychom se ani nedokázali patřičně shromáždit, dali by nám zabrat. Poručíka Mikea by zničili.

Vzpomínám si, jak jsem hned zpočátku, jakmile jsem viděl, v jaké obtížné pozici se důstojníci – zaškolující se nováčci – nacházejí, mluvil s námořním podporučíkem, jehož otec byl admirál. Řekl jsem mu: „No, být oficírem musí být náročné, protože nejenže máš nahnáno z BUD/S, ale musíš i vést všechny ostatní.“ Odpověděl mi: „Mít nahnáno z BUD/S? Proč bych z toho měl mít strach? Nemá smysl se bát. Nech to plavat.“ Napadlo mě: *Wow, to je hergot přístup*. Připomínalo to tak trochu zjevení, první tušení, jež se mi usadilo v mysli: Že musím překonat strach, neboť tento pocit si navozujeme sami. Než se však toto zjištění plně vstřebá, uplyne samozřejmě dlouhá doba. Mezitím jsem musel dokončit BUD/S.

Nakonec se nám podařilo nástup zvládnout, rozdělit se na jednotlivé posádky člunů o sedmi mužích a ve formaci odpochodovat směrem k drtiči. I po předešlém chaotickém nástupu – tma se stále dala krájet – neponechali instruktoři nic náhodě. Na drtiči jsou na zemi namalované řady ploutví. Předpokládá se, že se každý student postaví na ty své a PT začíná. Ani jsme se k nim nedostali a už nás zasáhly prudké přívaly studené vody. Instruktoři byli všude a drželi hadice chrlící ledovou kapalinu, zatímco my se měli podle všeho rozpočítávat. Nebylo kam se schovat. Pojistili se, že rozpočítávání dobře nedopadne. Všem přikázali, aby „vyrazili k příboji“. Všichni jsme sprintovali z areálu ven, běželi na pobřeží vzdálené čtvrt míle a vrhli se do vln. Jižní Kalifornie má palmy a sluníčko, ale i v červnu se voda v Pacifiku držela na konstantní teplotě kolem patnácti stupňů. Vybavuji si svoji tehdejší myšlenku: *Jsem z Montany, nepřipadá v úvahu, aby mě přiměli třást se zimou*. Vážně jsem se potřeboval naučit sžít s případy, kdy nemám pravdu, ale nedělat si z toho hlavu.

Zpátky do drtiče jsme doběhli mokří a roztřesení a postavili jsme se na své značky s ploutvemi. Instruktoři se jako řádicí pouliční gang rozdělili a hledali v našem stádu slabé kusy, v tomto případě jedince, kteří podváděli a úplně se nepromáčeli. Objevili několik nešťastníků se suchými místy na těle a doprovodili je zpátky na pláž a tam jim věnovali „zvláštní péči“. Další čtvrt míle a další vrhání se do chladné vody, tentokrát s úplným ponořením do vln. Nyní z nich stále odkapávala voda a řádně se klepali. Prikázali jim udělat ze sebe „pocukrovanou sušenku“, což obnášelo válení sudů na pobřeží, dokud každý čtvereční palec jejich těla nepokryla směs rozdrčené sopečné horniny a mušlí – jednotlivých složek písku z kalifornské pláže – a neproměnila je v lidské smirkové papíry, což nařízenému „lezení po vzoru medvědů“ a „sprintům pro zlepšení dechové kapacity“ nahoru a dolů po pískových dunách ještě přidávalo na úmornosti.

Ne že bychom to my ostatní měli na drtiči snadnější. Instruktor, který vypadal, že je na speedu, nám prikazoval dělat stovky kliků v nekonečných variantách: vojenské, diamantové, střemhlavé následované stejným množstvím variací celé řady namáhavých cvičení na břicho. Ten SEAL, jehož jsem viděl u bazénu v základním výcviku? Nyní jsem věděl, kde vzal ten pekáč buchet.

Jak jsme se potili a nasávali kyslík, instruktoři se nad námi hemžili a bez ustání řvali. Když se někdo uprostřed kliku zhroutil, připomínali vlky vrhající se na kořist. Tři nebo čtyři se k dotyčnému sehnuli a řvali mu rovnou do obličeje. Bylo to naprosté ponížení. Dokonce jsem viděl mladé muže brečet strachem. Po několika minutových připomínkách, jaký je to kus lidského hovna, bylo dotyčnému slabému článku prikázáno, aby padal do „břečky“, gumového raftu plného ledové vody. Pře-kážka nad úrovní hladiny uprostřed raftu zajišťuje, že potrestaný student se vrhne dovnitř po hlavě a zcela se do té „břečky“ ponoří. Přirozeně to stojí za hovno.

A to jsme ještě ani nesnídali.

Takto nás dřeli další hodinu. Byl to naprostý šok. Instruktoři vás při tomto martýriu nebili do tváře, ale jako by se stalo. Na konci PT

instruktor zařval: „Vrhňte se do příboje, běžte se nažrat a v plné polní se vraťte k výběhu v sedm patnáct!“ Takže další návštěva ledového Pacifiku, mílový běh do kuchyňky, strkání se s dvěma sty ostatními o jídlo, mílový běh zpátky a příprava na šestimílový kondiční výběh, který se měl konat asi za hodinu.

Přeji pěkný první den.

Vydali jsme se na tu štreku na gáblík mokří a plní písku v jakémsi poklusu, jemuž jsme říkali „BUD/S šourák“. Touto minimální rychlostí jste se museli pohybovat, ať už jste mířili kamkoli. Bůh pomáhej tomu, koho chytnou při chůzi. Byl jsem vyřízen, otřesen až do morku kostí a pohled na právě vycházející slunce nad San Diegem mne šokoval. Držet krok s tímto tempem do západu slunce se zdálo naprosto nemožné.

O blížící se zkáze jsem přesto dumal s vědomím, že jsem svojí přítomností tady nadšený. Neměl jsem žádnou jistotu, že to tady dokončím, a mám-li být upřímný, zdálo se to jako nepravděpodobná možnost. Řekl jsem si, že na tom nezáleží. Svůj sen jsem žil už tím, že jsem se o to pokoušel.

Nikdy bych neskončil. O tom nebylo pochyb. Každý, koho jsem znal z domova, mi řekl, že to nemůžu zvládnout. *Neexistuje. Je to příliš těžké, ale ty nejsi drsňák, jsi příliš hubený, pomalý a slabý. Ti kluci tě zaživa sežerou.* Opravdu ve mně věřil pouze táta. Dokonce i máma a sourozenci mluvili za mými zády o tom, jak to nikdy nezvládnou. Dokázat jim opak mě motivovalo. Díky tomu a nějakému BUD/S to bylo současně příšerné i skvělé. Když s tím seknete, musíte svoji helmu položit do „linie bačkor“. Na vaší přilbě je napsáno číslo vaší třídy a vaše příjmení. Nepřicházelo v úvahu, že umístím jméno svého táty do této linie: On jediný ve mě věřil.

* * *

I KDYBYCH VŠAK NESKONČIL, NEZDAR A ZRANĚNÍ SE NADE MNOU TYČILY v podobě neustálé hrozby. Čekala mě daleká cesta, šestadvacet týdnů s vědomím, že osmdesát procent těch, kteří se belhali hned vedle mě, to

nezvládne. V životě jsem nikdy po ničem netoužil více než *nepatřit* mezi jednoho z nich.

S ohlédnutím po všech těch letech mám vzpomínku na baštění z toho dne v mlze, stejně jako na veškerou dobu strávenou při jídle během výcviku. Celý ten proces byl stejně mechanický jako tankování stíhačky ve střední výšce. Nevzpomínám si na chutě jednotlivých jídel, pamatuji si však následující: Nedostatkem jsme nikdy netrpěli.

Viděl jsem hodně filmů o výcviku SEALů. V mnohých se to těmito směšnými fantaziemi jen hemží. Nejabsurdnější scény najdete ve filmu *G. I. Jane*, v němž jsou nováčci nuceni jíst z popelnic nebo musejí jídlo vynechat. Realita je docela jiná. Z mého pohledu tam bylo vše a navíc byl docela výběr: Cokoli od obrovských pultů se saláty k předkrmům a čtyřem hlavním chodům, kávě, sodovce, prostě všechno, co jste si přáli. To poslední, co instruktoři chtěli, byli bažanti odpadávající kvůli nedostatku kalorií. Problém spočíval v nalezení dobré vyváženosti. Ano, po třech náročných evolucích jsme u oběda šilhali hlady, ale kdybychom se nacpali a bezprostředně poté absolvovali šestimílový kondiční výběh, bylo by snadné výsledek předvídat. Běhání bylo dost nepříjemné i bez zvracení. Pamatuji si, jak si kluci uprostřed dlouhého kroku při běhu prostě pomohli nohy. Buďte si zatraceně jisti, že nemůžete požádat o odchod na záchod, a jestliže svého hada vytasíte, dají vám to jaksepatří sežrat, ale můžete to udělat do kalhot, jestli chcete. Rozhodně jste tedy neprahli po tom, aby to z vás šlo současně horem i spodem. Má to prostě špatný vliv na morálku.

Zbytek prvního dne zahaluje závoj únavy a emočního šoku. Jsem si jist, že jsme podnikli další BUD/S šourák zpátky do drtiče a rovnou se vrhli na další „nakopání do koulí“ evoluci. Nepochybuji, že po ní následovaly další a další, nato šourák zpátky do kuchyňky pro mini sendviče. První týden byl navržen k našemu vystrašení a přehlídce, co nás čeká v těch příštích dvaceti šesti. Jasně si vybavuji pouze setkání s naším třídním dohlížitelem večer před prvním Dnem. Nejsem si jist, zda to měl v popisu práce, ale tento maník na sebe vzal roli patrona, nápaditě se

snažil uvést nás duševně do pořádku a poskytnout nám nejlepší šanci na přežití BUD/S. Na pohled vynikal učebnicovým vzhledem vyrýsovaného SEALa s výraznými rysy a hranatou bradou. Jmenoval se Instruktor A. Jeho modrá UDT/SEAL instruktorská košile na něm vypadala jako namalovaná. Její velikost nazýval „extra střední“ (EM).

Všichni jsme seděli za stoly jako na střední, v naprosté tichosti. Na většině byla patrná nervozita. Pomalu kráčel uličkou před třídu a po cestě každého zvláště pozoroval. Poté se k nám otočil tváří a přejížděl třídu pohledem z jedné strany na druhou. Místnost se ponořila do děsivého ticha tvořeného stejným dílem strachu a očekávání.

Konečně promluvil sytým a znělým hlasem někoho, kdo namlouvá doprovodný komentář k historickým dokumentům.

„Dnes by se v této třídě klidně mohlo chválit za dobrý vzhled, pánové!“ Oznamil nám a odmlčel se, aby se ujistil, že jsme všichni tu návnadu sežrali. „To já vypadám dobře, ne vy!“

Nikdo se nezasmál. Na to jsme byli příliš vystrašení.

Nato pokračoval: „Nehledte na moji perfektní postavu, nejsem tady kvůli zastrašování, ale motivování!“

Opět jsme nevěděli, co se to děje. Nikomu jeho humor neunikl, ale nečekali jsme jej. Všichni ostatní instruktoři byli ti nejpodlejší lidé na planetě.

Po další době strávené zíráním na třídu, aniž se kdokoli zasmál, Instruktor A pokračoval: „Vím, co si myslíte: Vypadám trochu unaveně. Je to tak. Celou noc jsem byl vzhůru, jelikož jsem musel dostat svoji manželku z vězení. Včera ji zatkli za krádež v obchodě!“

Co to, sakra?

„Opouštěli jsme spolu nákupní středisko a ona mě jednou rukou objímala..., ochranka si myslela, že se pokouší ukrást model anatomie!“

Takový prostě byl. V kontrastu se všemi ostatními zážitky v BUD/S na nás zapůsobil o to více. Věřil v něco, k čemu jsem dospěl v průběhu celé svojí kariéry. Morálka je klíčem ke všemu. Není nic špatného na udržování lidí šťastných a spokojených. Tamější prostřední se však k této

činnosti, o kterou se měl pokoušet, rozhodně nehodilo. Instruktoři se nás totiž měli snažit přimět, abychom skončili, a to z prostého důvodu: Ti, kteří to přes veškerou racionální pravděpodobnost odmítli, byli jedini, kteří dokážou dělat to, co je od SEALů vyžadováno.

Myslím, že Instruktor A si jako náš dohlížitel myslel, že již tak nás obklopuje dostatečná hromada nechuti. Vsadil bych se, že několik kluků by celým výcvikem bez tohoto malého přívalu podpory od Instruktora A neprošlo. Jeho slova o roli motivátora nebyly žádné plané řeči.

„Nikdy po vás nebudu chtít nic nemožného,“ informoval nás. „Ale přinutím vás k něčemu velice obtížnému, po čem bude následovat něco velmi těžkého a poté něco dost náročného, den za dnem a za dnem, po osm po sobě jdoucích měsíců. Zdá se to jako dlouhý časový úsek, než pokročíte ode dneška k osmi dokončeným měsícům. Takto o tom však neuvažujte, protože tímto způsobem svůj dlouhodobý cíl nesplníte. Ráno vstaňte, ustelte si postel a vyčistěte si zuby, to všechno jsou vaše malá vítězství. V pět se dostavte na PT, dokončete jej a běžte na snídani. Ze snídane se snažte vydržet do oběda a z oběda do večere. Po večeri se vraťte na ubikaci do té ustlané postele a celé to znovu zopakujte. Abyste od nynějška postoupili k úspěšnému zakončení těch osmi nadcházejících měsíců, musíte pro to udělat jedinou věc: za žádných okolností neskončit. A budete prostě v pohodě.“

Tato idea mě během Fáze Jedna udržela v chodu nesčetněkrát, zejména když jsem poprvé stanul tváří v tvář překážkové dráze BUD/S, jedné z nejspičkovějších a nejděsivějších na světě, vyžadující kombinaci vytrvalosti, síly horní poloviny těla a řádné porce odvahy. S dráhou nás obeznámil Instruktor N, z hlediska fyzické zdatnosti úplná hříčka přírody. Svými vlastnostmi – štíhlostí, rychlostí, silou a nasraností – přesně odpovídal popisu patřičného instruktora. Bezchybně nám názorně jednou předvedl, jak se s každou překážkou vypořádat, a poté přišla řada na nás.

Jestli jste někdy v televizi viděli tu soutěž *Ninja faktor po americku*, umíte si tu dráhu představit, odmyslete si však vycpávky a základní

barvy. Vyžadovala hodně šplhání, skákání, balancování a přeskakování obrovských klád. Jednu z nejnevěbnějších překážek tvořila nákladní síť sahající od země do výšky padesáti stop, upevněna mezi dvěma telefonními sloupy. Vyšplhali jste nahoru po jedné straně, přelezli na druhou a sešplhali dolů. Při prvním přelézání na druhou stranu se mi zdálo, jako by mě chtěl vítr na druhou stranu odfouknout a já se musel silou vůle přimět, abych zvedl jednu nohu nahoru a dostal ji přes síť. Nakonec jsem se v tom tak zlepšil, stejně jako každý student BUD/S, že jsem síť přelézal po hrudníku, přes její okraj přehoupl obě nohy najednou a dolů sešplhal pouze pomocí rukou a paží.

Nicméně dostat se na tuto úroveň trvalo *měsíce*.

V skutečnosti nejděsivější překážka nesla název „ručkování o život“. Při prvním ukázkovém zdolávání této překážky Instruktorem N můj mozek vyjekl: *Ale ne!* Tato překážka sahá do výšky čtyř pater. Víím to, protože přesně to je podstatou: čtyřpatrová budova bez zdí tvořena výhradně podlahou a nosníky v rozích. Úkol je velmi prostý: vyšplhat z písčité země do prvního patra, poté do druhého, třetího a čtvrtého. Existuje několik různých způsobů, jak se dostat až nahoru, já vám popíšu ten nejsnadnější: Stojíte na okraji patra tváří ven a natáhnete ruce k dalšímu. Propnete je tedy směrem vzhůru do plného natažení za svoji hlavou a chytete se podlahy z dalšího podlaží. Nato, stále tváří ven, přitáhnete obě nohy nahoru v obráceném kotoulu. Uděláte-li to správně, nacházíte se na bříse v dalším poschodí a koukáte přes jeho okraj. Jakmile jste až nahoře ve čtvrtém patře, najdete v jeho zadní části velmi slabé lano, dlouhé asi čtyřicet pět metrů a připojené ke sloupu, které odamtud vede, v pětačtyřiceti stupňovém úhlu, přes čelní okraj podlaží až na zem. Abyste se dostali dolů, musíte je použít. Přitom víte, že pod vámi není nic jiného než tvrdá země.

Při několika prvních pokusech jsme seděli na okraji budovy, popadli lano, ovinuli kolem něj své nohy a začali se šinout dolů. Rychle jsme se naučili – a termín „rychle“ si přeložte jako za několik týdnů –, že existuje lepší způsob. Ten tkví v položení těla na vrchní část lana, přičemž jeho

většina spočívá na vašem hrudníku, a hlava směřuje dolů. Ohnete jedno koleno a pro větší stabilitu ovinete chodidlo oné nohy kolem lana. Druhou nohu necháte viset dolů a vyžíváte ji k zachování rovnováhy. Poté udržujete hrudník uprostřed lana a přitahujete se dolů, střídáte přitom ruce a používáte paže.

Z Matthewova pohledu jsme však na tuto techniku přišli pozdě. Sled událostí mým očím unikl, uším však ne. Přihodilo se to při úplně prvním pokusu o „zručování“. Matthew lezl o několik míst za mnou. V jisté části lana spadl a předvedl nejlepší napodobení šipky střemhlav do písku. Doprovodná zvuková kulisa byla ohavná, zalapání po dechu, výkřik a těžké zadunění. Dělo mě od něho několik metrů, takže jsem se krátce ohlédl, ale nevěděl jsem, komu se to přihodilo. Moc jsem toho neviděl, protože výhled mi zakryla skupina instruktorů a zdravotnického personálu. *Někdo se právě pěkně zprasil*, napadlo mě.

V posledním okamžiku se mu muselo podařit vyklonit hlavu nahoru, poněvadž si vážně ošklivě zřídil rameno, ale nezlomil si vaz. Tak či onak, jeho sen o členství v SEAL se zřítíl k zemi spolu s ním. Ze zdravotních důvodů ho toho dne z výcviku vyřadili. V průběhu mé sedmáctileté kariéry jsem se s ním poté setkal jen několikrát. Naše období mrch šiček mu přineslo nečekané ovoce. Stal se baličem padáků spolu se všemi dalšími povinnostmi, které k této práci patří, u Naval Special Warfare (zvláštní námořní bojová činnost – NSW) a zároveň prvním baličem u námořního parašutistického týmu a skokanem volným pádem. Ve skutečnosti byl prvním baličem padáků u námořnictva, který to dotáhl do jejich parašutistického týmu „Skákající žáby“ („Leap Frogs“). Byl jsem na něho hrdý.

S největší pravděpodobností to byla náhoda, že Matthew toho dne spadl, ale já ne. Kvůli malému poryvu větru se lano zachvělo přesně v nesprávnou dobu. To je fuk, mé štěstí mi poskytlo čas k učení. Nakonec jsem se dostal do bodu, kdy jsem si vlastně překonávání těchto překážek užíval. Všechny jsem je dokázal proběhnout za něco málo přes šest minut, což není špatné. Abych však překonal rekord, musel bych svůj čas

ještě o více než půl minuty stáhnout. Onen rekord tenkrát držel SEAL Neil Roberts. Tehdy to pro mě bylo jen jméno, někdo, kdo dovedl něco úžasného, leč v mojí budoucnosti sehraje důležitou roli.

* * *

V BUD/S SAMOZŘEJMĚ ŽÁDNÁ BUDOUCNOST *NEEXISTUJE*, AŽ na další hrůzu nahánějící evoluce, další záhul. Příště vás hodili do bazénu, abyste se utopili.

Nežertuji. Tímto vypudili hodně lidí. Říkají tomu „zocelování vůči utopení“. Tuto dovednost jsme v prvních několika týdnech cvičili po většinu dní. Tím „cvičili“ míním „pokoušeli se neumřít“. Se svázanýma rukama za zády a svázanými chodidly nás hodili do bazénu. S výdechem jsme klesli na dno a poté od něj vyrazili, abychom se dostali na hladinu a mohli se opět nadechnout. A s výdechem zase zpátky dolů. Říkali tomu poskakování. Děláte to deset minut v kuse. Pak musíte pět minut splývat a v žádném případě se nedotknout dna. Možná vás překvapí zjištění, že je opravdu těžké splývat se svázanýma rukama a nohama. Následně plavete – a plaváním myslím kroutit se jako červ – k okraji bazénu a zpátky, opět bez kontaktu se dnem. Následujících pět minut opět „poskakujete“ a nato přichází velké finále: Instruktoři položí na dno bazénu masku a vy se musíte potopit, vzít ji do zubů a ukázat ji jim. Máte-li svázání setrvat pod hladinou, máte najednou sakra hodně času, který ubíhá extrémně pomalu, když se vám hlavou honí myšlenka, že byste se každou vteřinou mohli utopit.

Ještě více než „zocelování vůči utopení“ vynikají v mých vzpomínkách čtyřmílové běhy na čas. Zpočátku jste tuto vzdálenost museli zaběhnout pod třicet dva minut a koncem výcviku se tento limit snížil na dvacet osm minut. Běhání mi z nějakého důvodu vždy přišlo přirozené. Přinejmenším to platilo ve dvaceti, kdy jsem vážil asi 180 liber. Když jsem časem přibral na objemu a dostal se na 230, běhání už pro mě nebylo. Na řadu přišla schopnost nosit mé obrovské kolegy. Každopádně